

Vaders dubbele Advent

M. HESPER-SINT

„Moet je niet naar huis, Geertje? Het is al haast donker.” De dikke bakkersvrouw, rood van de zaterdagse drukte, had haar hoofd om de hoek van de deur gestoken en trok het haastig weer terug, zonder antwoord af te wachten. In de achterkamer waar haar dochttertje Lenie met Geertje van de vrachtrijder aan het spelen was, viel even een stilte. Geertje keek naar de klok en zei toen, zuchtend: „Half vijf al, jammer.” Toen ruimden ze snel op en even later liep Geertje langs de donkere dijk.

Brrrr, wat was het koud, ze kon haast niet tegen de snijdende wind opkomen. Zou de kachel thuis al branden?

Sinds moeke een half jaar geleden was gestorven, verzorgde buurvrouw hen zo goed mogelijk, maar nu was ze gisteren zelf ziek geworden.

Vader had wel alles voor de kachel klaar gelegd, maar zou hij al thuis zijn? Verdrietig schudde Geertje even het hoofd en stak haar handen nog wat dieper in de zakken. Vader was de laatste tijd aldoor zo laat en ze had heus wel gehoord, wat oma, snibbige oma, laatst tegen buurvrouw had gezegd: „Als er geen gezelligheid thuis is lopen de mannen eruit.” Toen ze binnenkwam had oma gezwegen, maar Geertje kon het niet meer vergeten. Vader zat vaak in het bierhuis, als zijn werk klaar was. Dat deed hij vroeger toch niet. Hè, ze wou, dat ze een echte oma had, lief en zacht, waar ze eens mee praten kon, en bij wie ze op visite kon gaan als ze zin had. Als ze bij deze oma kwam, had ze altijd wat te vitten, nooit was er iets goed, je kon er maar beter vandaan blijven.

Boeh, nou ging het nog hagelen ook, au, wat deden die harde korrels zeer aan je gezicht. Het maakte zo'n herrie dat ze de fiets achter zich niet hoorde en verschrikkelijk schrok, toen een zware stem vlak bij haar oor plotseling hard zei: „Kom maar gauw achterop, kleintje.”

Nee maar, het was de wachtmeester. Verlegen keek ze op naar de grote,

brede man, maar die knikte goedig en tilde haar vlug op zijn bagagedrager. „Ik breng je wel, ik kom immers toch langs je huis,” baste hij nog en toen reden ze ook al.

Fijn ging dat, je voelde geen hageltje meer en het was achter die grote rug net of je bij een kacheltje zat, nu de wind niet meer in je gezicht sloeg.

Boems, ze waren er ook al. De wachtmeester hield zich met zijn been tegen het hekje staande. Geertje sprong eraf, zei zacht: „Dank u wel,” en terwijl de man alweer wegreed, riep hij lachend: „Voor nou en nog eens, hoor. Ga maar gauw naar binnen.”

Naar binnen . . . ja, maar alles was nog donker. O, wat naar! Ze grabbelde in de schuur naar het geheime plaatsje waar de sleutel lag en ging het koude huisje binnen. Toen ze het licht opstak kon ze wel huilen, zo kil en alleen voelde ze zich.

Meestal was vader op zaterdag niet zo laat. Ze moest ineens weer denken aan wat oma had gezegd. Hoe maakte je het gezellig? Hoe deed moeke dat vroeger toch?

Ze keek de kamer rond, en ineens zag ze hoe het op zaterdagmiddag was, toen moeke nog leefde: Vader vroeg thuis, het hele huis ruikend naar boenwas en de extra koffie die moeke had gezet en het mooie roodpluchen tafelkleed op tafel, met een wit kleedje en een vaasje bloemen of een plantje erop. Dat kleed lag er nooit meer en nu de kamer niet was opgeruimd was het helemaal naar.

Even stond ze te aarzelen en toen bedacht ze, dat ze zelf moest gaan proberen voor gezelligheid te zorgen, ze werd toch al acht en buurvrouw leerde haar dikwijls kleine werkjes. Ze kon dan zeggen: „Kom kind, je moet maar vroeg leren aanpakken.”

Kom, nu eerst de kachel aan. Dat mocht ze eigenlijk niet doen van vader, maar ze zou immers wel voorzichtig zijn? Ze was groot genoeg.

Vlug streek ze een lucifer af en hield die bij de krant die onderin lag. Toen zei ze: „Brul nou maar raak, hoor!” En of het kacheltje het gehoord had, begon het ook meteen te loeien en te razen dat het een aard had. Geertje sloot het klepje tot op een kier en toen gromde en bromde het daarbinnen als een kwade hond in een hok. Ze lachte zacht. De kachel was net een broertje van de heel grote op school en daarop stonden dezelfde Franse woorden: „Je brûle tout l’hiver . . .” en nog een woord dat ze niet wist uit te spreken. De juffrouw had verteld wat het betekende: Ik brand de hele

